

K jubileu emeritního profesora Právnické fakulty MU Petra Hajna

Fotografie: měsíčník Muni

Prof. JUDr. Petr Hajn, DrSc., se narodil v roce 1935 v Praze. Ženatý, tři děti. Maturitu získal v roce 1953 na gymnáziu v Táboře. Právnickou fakultu Univerzity Karlovy absolvoval v roce 1959. Poté pracoval jako právník ve Škodě Plzeň. Od roku 1972 působil jako učitel na Právnické fakultě Masarykovy univerzity (dříve UJEP) v Brně. S ní ho pojí nejen pozice učitele, profesora, ale i výkon řady akademických funkcí – proděkana, prorektora a až do roku 2001 vedoucího katedry obchodního práva. Vedle toho působil i jako předseda české skupiny Mezinárodní ligy pro soutěžní právo, jako předseda Arbitrážní komise Rady pro reklamu, člen etického panelu České televize, člen rozkladové komise Úřadu průmyslového vlastnictví, rozhodce Rozhodčího soudu při HK ČR a AK ČR, člen redakční rady časopisu Právník a časopisu Obchodněprávní revue. Je autorem stovek vědeckých a odborných statí v tuzemsku i zahraničí a desítky monografií, v nichž se věnoval ve své době opomíjeným i tabuizovaným tématům (právní služba v podniku, efektivnost práva, hospodářské riziko a právní odpovědnost). Více než dvacet let je v tuzemsku i zahraničí uznávaným předním odborníkem v právu proti nekalé soutěži.

Těchto několik řádek z oficiálního životopisu je sice schopno ukázat rozměr osobnosti profesora Hajna. Zejména pokud jej doplníme do rozměru až snad i renesančního o následující glosu: Po celou dobu svého odborného působení uveřejňuje v denním tisku komentáře, eseje, fejetony, glosy i aforismy s právní tematikou, z nichž některé byly soustředěny v publikacích „Jak se píše knihy“, „Jak dnes vyniknout (Průvodce světem zvyků a triků expertových)“ a „Právníkovy fejetony“.

Nicméně to, co již žádný životopis neukáže, je skutečný profesní a lidský rozměr pana profesora. To, jak skvělý byl učitel i kolega. To, jak na něj my, jeho žáci vzpomínáme. Jak nás ovlivnil nejenom pro život odborný, ale jak nás ovlivnil i po lidské stránce. Možná již pro generaci studentů dnes působících na fakultě se jako člověk trochu ztrácí. Přece jenom se, coby emeritní profesor, stal více jménem v knihách, článcích, statích. Sice často citovaným, nicméně již ne v živém denním styku se studenty. Ovšem pro nás, kteří jej zažili jako aktivního učitele na přednáškách a seminářích, je tím, kdo je vzorem. V řadě ohledů nedostižným. A vždy, kdy jsem ze studentů rozčarováná, unavená a nějak tak mám své profese trochu dost, tak si vzpomenu na některé

mé učitele. Jak k nám přistupovali s onou noblesou a laskavostí typickou (ne vždy) pro vysokoškolské učitele. A jedním z nich, asi někde hodně nahoře v onom pomyslném žebříčku, je právě profesor Hajn. Je nesporně tím, kdo mne naučil milovat obchodní právo a po pravdě řečeno i profesi, která mi zůstala. Uměl totiž ukázat cestu z rutiny denního učení, psaní pro psaní. Ukázal, že pedagogická práce je tvůrčí práce. Uměl ukázat, že psaní je radost. Jeho nesporný literární talent se uplatnil jak v odborné literatuře, tak v glosách či fejeton či knihách, kde s humorem, laskavostí sobě vlastní a úžasným postřehem nám dovolil nahlédnout do života právníka, spisovatele i učitele.

Pokud se dívám do minulosti, tak s většinou lidí, které jsem potkala a kteří mi utkvěli v paměti, jsou spojeny vzpomínky a letmé postřehy. Vzpomínek na pana profesora je hodně. Ostatně mne vlastně doprovází na mé profesní cestě skoro čtyřicet let, počítám-li vstup na fakultu. Nicméně bych tentokrát spíše uvedla letmý postřeh a vlastně takovou obyčejnou vzpomínku, která mi utkvěla v paměti. Bylo to kdysi, snad je tomu dvacet i více let, na cestě autobusem mezi Prahou a Brnem. Jeli jsme náhodou zpět s panem profesorem (tehdy ještě ani v autobusech nebyly místenky) a povídali jsme si. Ani pan profesor, ani já nejsme, pokud jsme v dobré náladě, nepovídaví. A na cestě jsme rozvíjeli myšlenku, že vlastně v naší oblasti je často úspěšným ten, kdo si umí najít oblast či téma, které doposud nikdo nezpracoval. A tak se lehce stanete expertem často citovaným, často vyvraceným, po jistou dobu jediným. Což právě v naší vědě je hodnotné, protože Vás každý za experta vlastně jediného považuje. Nevím, zda pan profesor někdy někde tuto naši disputaci „zamontoval“. Nevím, neboť za slovy pronesenými ústně se rychle čas uzavře. Ale mně tato cesta – podle zásady, že je jedno, zda je zážitek pozitivní či negativní, hlavně že je silný – zůstala ve vzpomínkách jako nesmírně příjemně strávené hodiny.

Pane profesore, jako učitel fakulty, v tuto chvíli i děkan fakulty a především Váš vděčný žák, Vám jménem učitelů, zaměstnanců a studentů všech generací, dnes významných právníků, politiků či bůhví lidí jakých profesí, děkuji. Za vše, co jste pro nás udělal. Za vlídná slova, kterými jste nám vytýkal naše nedostatky, za ono pochopení, které jste pro nás měl a hlavně za to, co vše jste nás naučil. A věřte, že toho nebylo málo. Profesně i lidsky. Jako kolega jste patřil vždy a patříte k těm, které rádi potkáváme – to není málo, některým se i díky systému chodeb fakulty vyhýbáme.

Pane profesore, do budoucna Vám přeji hlavně zdraví. Protože tvůrčí úspěchy Vám přát nemusím. Ty budou, protože ty k Vám nedílně patřily a patří.

*Brno 30. 3. 2015
Naděžda Rozehnalová*